

των Σαμοθρ.: *Ἰγίζ' μου ἔχ' τὰ πάτα* (ἔχουν τὰ πρόβατα).
Πβ. *ἄγγιξίμο* 2, *ἄγγισμα* 3.

ἄγγισμα τό, ἔγγισμα ΔΣολωμ. 12 (ἔκδ. 1859) ἔγγισμα Κρήτ. ἔγγισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἐντίζισμαν Κύπρ. ἄγγισμα πολλαχ. ἄγγισμα Κρήτ. ἄγγισμα Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἴγγιμα Ἡπ. ἴντίζισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

1) Ἐπαφή, πρόσψανσις πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Μὲ τ' ἄγγισμα ἐμάργωσα Κρήτ.* || Φρ. *Δὲ δέχεται ἄγγισμα* (ἐπὶ τοῦ εὐερεθίστου) Ἐρμούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄγγιξίμο* 1.

2) Προσβολή ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐκεῖ τὸ ἔγγισμα πηγαίνει | βαθεῖα μέσ' ἔς τὰ σωθικά.

Συνών. *ἄγγισμα* 2, *πειράγμα*. β) Σκῶμμα, εἰρωνεία Πόντ. (Κερασ.) γ) Ζημία Κύπρ.: *Τὸ ἐντίζισμαν ποῦ μοῦ ἔκαμεν μὲ ἀφάνισεν.* 3) Νόσημα σοβαρόν, οἶον ἢ φθίσις κττ. Ἡπ. Κύπρ.: *Ψόφησαν τὰ πρόβατα, γιατί εἶχανε ἴγγιμα Ἡπ.* *Τὸ ἴντίζισμαν ἔκαμεν σε ν' ἄλ-λάξης ὄρνιθ' Κύπρ.* Πβ. *ἄγγιξίμο* 2, *ἄγγιξιμο* 2. 4) Νόσημα ἐκ προσβολῆς τῶν κακοποιῶν πνευμάτων εἴτε ἐκ δαιμονικῆς ἐπιρρείας, οἷα συνήθως θεωροῦνται τὰ νευρικά νοσήματα, λ. χ. μανία, παραλυσία, ἐπιληψία κττ. Κύπρ. Χίος κ.ά.: *Ἐπαθεν ἀπὸ ἴντίζισμαν Κύπρ.*

ἄγγισμός ὁ, ἀμάρτ. ἴγγισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

Τὸ ἀνοίγμα βαρελλίου ἢ πίθου καὶ ἡ ἑναρξίς τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ περιεχομένου οἴνου, ἐλαίου, ξηρῶν καρπῶν, δημητριακῶν κττ.: *Ἦν τὸ ἴγγισμό ποῦ θὰ ἴγγιγῃ κ' ἡ μεθήρα, τὸ κρασί σώνεται.*

ἄγγιχτὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἴγγιχτὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

Μετὰ ἐπαφῆς: Φρ. *Παίζουμι ἴγγιχτὰ* (λέγεται ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, ὅτε ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίζουν καὶ ἄλλο πεντόβολον ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὀφείλουν ἐκάστοτε νὰ λάβουν). Ἀντίθ. *ἄγγιχτα*.

ἄγγιχτα ἐπίρρ. Ἀθῆν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνέγγιχτα Θράκ. (Μυριόφ.) Παξ. κ.ά. ἀνέγγια Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτος*. Ὁ τύπ. ἀνέγγια ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνέγγια ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ φων.

1) Ἄνευ ἀφῆς, ἄνευ προσψαύσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. *Παίζουμι ἄγγιχτα* (λέγεται ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίσουν ἄλλο πεντόβολον πλὴν ἐκείνου, ὅπερ ὀφείλουν ἐκάστοτε νὰ πιάσουν) Ἀντίθ. *ἄγγιχτά*. 2) Ἄνευ ζημίας ἢ φθορᾶς τινὸς ἐνθ' ἄν.: *Τὰ πῆγα ἄγγιχτα τὰ πράγματα Ἀθῆν.*

ἄγγιχτερός ἐπίθ. Ἀθῆν. κ.ά. ἄγγιχτερός Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ διὰ λόγων καθαπτόμενός τινος, ὁ πειράζων ἐνθ' ἄν.: *Σοῦ εἶναι αὐτὸς ἕνας ἄγγιχτερός ἔς τὰ λόγια του, φίδι φαρμακερό!* Ἀθῆν. Συνών. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτός* 4. Πβ. *ἄγγιχτικός* 1.

***ἄγγιχτίζω** Μετοχ. ἴγγιχτισμένος Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

Πειράζω, προσβάλλω: Ἄσμ.

Δὲν τὸ ἤξερα, λεβέντη μου, πῶς ἦσουν ἡ ἀφεντιά σου, νὰ ῥοδόμωνα νὰ σ' ἀνοίγα νὰ μὴ ἴγγιχτῇ ἡ καρδιά σου.

— *Μένα ἡ καρδιά μου ἴγγιχτηκε καὶ εἶναι ἴγγιχτισμένη καὶ μοῦ εἶπε κ' ἕνας φίλος σου πῶς σ' ἔχει φιλημένη.*

Συνών. *ἄγγίζω* Α 6 ε.

ἄγγιχτικός ἐπίθ. ἄγγιχτικός Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Περίδ. ἄγγιχτικός Παξ. κ.ά. ἄγγιχτικός Θήρ. ἴγγιχτικός Λιν. (Λιβύσσ.) ἴγγιχτικός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

1) Προσβλητικός, σκωπτικός, συνήθως ἐπὶ λόγου ἐνθ' ἄν.: *Ἐγγιχτικὰ λόγια τοῦ εἶπε Δημητσάν. Κουβέδες ἴγγιχτικὸς Ἀπύρανθ. ἴγγιχτικὸς ἦτονε, ὅχι ἀστεῖο! αὐτόθ.* Πβ. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτερός*, *ἄγγιχτός* 4.

2) Ἀλγεινός, ὀδυνηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Πόνος ἴγγιχτικός.*

ἄγγιχτός ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. κ.ά. ἴγγιχτός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ἴγγιχτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

1) Παθ. ὁ ἐγγιζόμενος, ὁ θιγόμενος Ἀθῆν.: Φρ. *Ἀγγιχτὸ κυνηγτὸ* (παιδιά, καθ' ἣν ὁ διὰ κλήρου ὀριζόμενος ἐκ τῶν παικτῶν καταδιώκει τοὺς ἄλλους, ὁ δὲ ὑπὸ τούτου ἐγγισθεὶς ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ) Ἀθῆν. (Πβ. *πιαστὸ κυνηγτὸ*, δι' ὃ ἰδ. *πιαστός*). Συνών. *ἄγγιαστός*. 2) Ὁ ἀνοίχθεις καὶ ἀρξάμενος χρησιμοποιεῖσθαι, ἐπὶ οἶνου, ἐλαίου, ξηρῶν καρπῶν, δημητριακῶν κττ., τὰ ὁποῖα φυλάττονται ἐντὸς βαρελλίων ἢ πίθων ἐσφραγισμένων καὶ ἀνοίγονται συνήθως εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς Νάξ. Ἀπύρανθ.: *Διὸ μῆνες εἶναι ποῦ τὰ ἴχομε ἐμεῖς ἴγγιχτὰ τὰ σῦκα μας. Εἶδα νὰ σὲ τρατιάρω τώρα ποῦ δὲν ἔχομε γρασι ἴγγιχτό;* 3) Μεταφ. ὁ μὴ ἀγνός, ἐπὶ γυναικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κωπέλλα ἴγγιχτή.*

4) Ἐνεργ. ὁ συνηθίζων νὰ καθάπτεται, νὰ πειράζῃ διὰ λόγων Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) Συνών. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτερός*. Πβ. *ἄγγιχτικός* 1.

ἄγγιχτος ἐπίθ. ἀνέγγιχτος Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. ἀνέγγιχτος Ἡπ. ἀνέγγιχτος Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀνέγγιγος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀνέγγιγος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) ἀνέγγιγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέγγιγος Παξ. κ.ά. ἀνέγγιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνέγγιος Εὐβ. (Κύμ.) ἀνέγγιος Σύμ. ἀνέγγιστος Σύμ. ἀνέγγιστος Κύπρ. ἄγγιχτος σύνθηθ. ἄγγιχτος Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἄγγιχτος Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. ἄγγιχτος Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) ἄγγιχτος Ἀνδρ. κ.ά. ἄγγιχτος Κυδων. κ.ά.

Ἡ ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἄγγίζω ἡ καὶ ἐκ τοῦ ἄγγίζω ἄνευ συνθέσεως, τοῦ ἀρκτικοῦ α τοῦ ρ. διὰ τῆς προπαροξυτονίας προσλαβόντος σημ. στερήσεως. Ἰδ. ἀστερετ. 2 α. Ὁ τύπ. ἀνέγγιχτος ὁμαλῶς ἐκ τοῦ α- καὶ ἐγγίζω.

1) Ὁ μὴ θιχθεὶς, ἄθικτος, ἄψαυστος σύνθηθ.: *Τὸ βροῖκα τὸ πρᾶμα ἔς τὴν θέσι τον ἄγγιχτο ὅπως τὸ βάλαι. Εἶναι ἄγγιχτο τὸ κρεββάτι σύνθηθ.* || Φρ. *Ἀνέγγιστον ποντὶ* (ἐπὶ παιδίου, τὸ ὁποῖον δὲν συνελήφθη ἐν παιδιᾷ) Σύμ. *Τὸ τρίτο το' ἄγγιχτο* (ἐνν. πῆδημα. Φρ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ὑπερπηδοῦν τὸν κύπτοντα τρεῖς κατὰ συνέχειαν αὐξανομένου ἐκάστοτε τοῦ ὕψους τοῦ κύπτοντος, τὴν τρίτην δὲ φοράν, καθ' ἣν λέγουν

αυτήν, δὲν ἐπιτρέπεται ὅπωςδήποτε νὰ ἐγγίσουν αὐτὸν) Ἄνδρ. Τρίτη κι ἄγχιτῃ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἑρμούπ. Ἀγγιχτος! (ἀναφωνοῦν οἱ παῖκται ὑπερπηδῶντες τὸν κύπτοντα χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσουν) Χίος κ. ἁ. Συνών. ἄγγιαχτος 2. β) Ἀνέπαφος, ἀκέραιος, συνήθως ἐπὶ τροφίμων σύννηθ. : Τυρὶ-ψωμὶ ἄγγιχτο. Τὸ φαγεῖ εἶν' ἀκόμ' ἄγγιχτο 'ς τὸ τραπέζι. Ὁ καφές του εἶναι ἄγγιχτος. Ὁ σκύλλος φέρνει τὸ λαγὸ 'ς τὸν ἀφέντη του ἄγγιχτο. Χρήματα ἄγγιχτα σύννηθ. Λήδι ἀνέγιο Ἀπύρανθ. Ἀποὺ τὴν μὴν μερῶν τῆς στρατίας τὰ χορτιάρια ἦτον φαωμένα κι ἀποὺ τὴν ἄλλην ἦτον ἀνήγιστα Σύμ. Ἡ πίττα εἶν' ἄγγιχτ' Ἰωάνν. Συνών. ἄγγιαχτος 2 β. 2) Ὁ μὴ τεθεὶς ἀκόμη εἰς χρῆσιν, ἀχρησιμοποίητος, καινούργιος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, σκευῶν κττ. Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. Σύμ. κ. ἁ. : Τὰ ροῦχα του εἶναι ἄγχιτῃ Κρήτ. Ἀνήγιστο ροῦχο Σύμ. Σκουτὶ ἀνέζιγο Κύμ. Συνών. ἀγκαίνιαστος, ἀφόρετος, καινούργιος. 3) Τὸ θηλ. ἄγνή, ἐπὶ παρθένου σύννηθ. : Εἶναι ἄγγιχτῃ ἀκόμα. Τὴν εἶχε μαζί του μέρες, μὰ τὴν ἄφησε ἄγγιχτῃ (ἐνν. τὴν κόρην) σύννηθ. Κωπέλλα ἄγχιτῃ Ἀπύρανθ. Παρθένες πεντάμορφες καὶ ἄγγιχτες σὰ λουλούδια τοῦ βουνοῦ, ὁ ἀφρός κι ὁ ἀθέρας τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς παρθενιάς Μποέμ Ἀγριολούλ. 56. Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἀμάκ-κωτος. 4) Μεταφ. ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ (δηλ. ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ τὸν ἐγγίσουν), εὐέξαπτος, εὐερέθιστος Κυδων. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἁ. : Εἶναι μιά ἀνέγιστ' Μάν. Συνών. ἄγγιαχτος 4.

Ἀγγλικά τά, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀγγλος.

Ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα: Μαθαίνω-γράφω-μιλῶ Ἀγγλικά.

Ἀγγλογάλλος ὁ, πολλαχ. Ἀγλογάλλος Θήρ. Ἀγλουγάλλους Κυδων. Ἀγρουγάλλους Λέσβ. Ἀγγλοάλλος Μεγίστ. Ἀγλοάλλος Σύμ.

Ἐκ τῶν ἐθνικῶν ὄν. Ἀγγλος καὶ Γάλλος.

1) Μέγας τὸ ἀνάστημα καὶ δυσειδής τὴν μορφήν (ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματος τῶν Ἀγγλῶν. Ἡ λ. ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ὅτε Ἀγγλογάλλοι ὠνομάσθησαν οἱ σύμμαχοι Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι διελθόντες διὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοῦτο γνωστοὶ καταστάντες) Λέσβ. 2) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν στρατιωτικῶν σκωπτικῶς ὁ στρατιώτης, ὅστις προερχόμενος ἐκ τῶν ἀπαλλαγέντων καὶ ἀνυποτάκτων καὶ ὦν ἀγύμναστος μένει εἰς τὰ λεγόμενα ἔμπεδα. 3) Ἀλέκτωρ ὑψηλός, ἔχων ἀραιὸν πτέρωμα καὶ ἄκομψος Λέσβ. 4) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος γινομένου καὶ ἀλιτάστου Θήρ. Κυδων. Σύμ.

ἀγγλοφέρνω ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 22 (1910) 252.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀγγλος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν.

Προσποιοῦμαι, μιμοῦμαι τοὺς Ἀγγλους, ἀγγλίζω.

ἀγγολόι τό, Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀγγολόγος.

Ἀλιευτικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ σάκκου δικτυωτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον περιβάλλεται διὰ σιδηροῦ κρίκου καὶ φέρει πλαγίως ἐμπετηγμένον μακρὸν ξύλινον κοντὸν ὡς λαβὴν. Τοῦτο βυθίζων ὁ ἀλιεὺς εἰς ἀβαθῆ μέρη τῆς θαλάσσης καὶ ἰσχυρῶς διὰ τοῦ στομίου προσφάων τὸν πυθμένα ἀλιεύει τὰ ὀστρακόδερμα.

ἀγγονίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀγγονίν.

Ἐνεργ. προμηθεύω τι εἰς τινα: Ἡ κοπελ-λούδα ποῦ σ' ἀγγόνισα ἐν' καλή. Ἀγγόνισά τον μὴν μούλαν-φοράαν (φοράδαν). Μέσ. ἀποκτῶ, προμηθεύομαι: Πάντα ἀγγονίζεται καλὰ ἀπ-πάρκα (ἱππάρια). Ἀγγονιστήκαμεν καλὰ πεζούνια (περιστέρια). Ἀγγονιστήκαμεν κορκοὺς τῶν ἐν ἡμποροῦμεν νὰ τοὺς ξηλείψωμεν (κορκοὺς=κορεοὺς). Ἀγγονίστηκα φτεῖρες. Εἶμαι ἀγγονισμένος πράματα καλὰ (ἔχω προμηθευθῇ κτλ.) || Παροιμ. Ἀγγονίστην τῶν ὁ δούλ-λος βρακοζώνιν; (ἐπὶ σπατάλου μὴ δυναμένου νὰ ἔχῃ οὐδὲν μόνιμον κτῆμα ἢ ἐπὶ πτωχοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου μάταιον εἶναι νὰ ζητῶμεν πρᾶγμα τι, ὅπερ μόνον πλούσιος δύναται νὰ ἔχῃ, ἢ ἐπὶ πτωχαλαζόνος ἐπιδεικνυομένου διὰ κοινόν τι καὶ σύννηθες ἐνδυμα, σκευὸς κττ.). Πβ. ἀξ ἀγγονίζομαι.

ἀγγονίν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. *ἐκγονίδιον. Πβ. ἀρχ. ἐκγονος.

1) Τὸ γεννηθὲν παρὰ τινα, τὸ οἰκογενές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀποκτηθὲν δι' ἀγορᾶς, ἐπὶ θήλεος ζῴου καὶ πτηνοῦ: Ἐβόρασες τὸν ἄπ-παρον ἢ ἐν' ἀγγονίν σου; (ἄπ-παρος=ἵππος). Τὴν φοράαν μου ἐν τὴν πουλῶ, γιατί ἐν-νὰ μοῦ κάμη ἀγγονίν. 2) Γονὴ πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἶδους, ἐπὶ ζῴου θήλεος ἢ πτηνοῦ: Ἐπκίασεν κουβέλ-λαν-ἐπκίασεν δούλ-λαν γὰ ἀγγονίν (ἀπέκτησε προβατῖναν-σκύλλαν ἐκλεκτὴν πρὸς πολλαπλασιασμόν τοῦ εἶδους). Κατσέλ-λα γὰ ἀγγονίν (κατσέλ-λα=ἀγελάς). Πουλῶ τὴν αἴγίαν μου γὰ ἀγγονίν, ὅχι γὰ σφαῖν. Ἐπήραμεν ἀγγονίν μὴν καλὴν γαδοῦραν.

ἀγγούρα ἡ, σύννηθ. ἀγούρα Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Κρήτ. κ. ἁ. ἀγγούρας ὁ, Μακεδ.

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀγγούρι.

1) Μέγας σικυὸς σύννηθ.: Ἀγόρασα μὴ ἀγγούρα τόση! Δὲν εἶχε μικρὰ ἀγγούρια, εἶχε καὶ ἀγγούρες τόσες καὶ δὲν τοῖς ἀγόρασα. Μωρέ, τί ἀγγούρα εἶν' αὐτή! Συνών. ἄγγουρος.

2) Ὁ ὑδροπέπων Θράκ. (Αἰν.) 3) Μεταφ. παχὺς Μακεδ.

ἀγγουράγκαθο τό, ἁμαρτ. ἀγουράκατ-το Σύμ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀγγούρι καὶ ἀγκάθι.

Διὰ τῆς λ. δηλοῦνται διάφορα φυλλάκανθα φυτὰ τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. γαῖδο-ράγκαθο. [**]

ἀγγουράκι τό, κοιν. ἀγουράκι Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) κ. ἁ. ἀγουράτσι Μέγαρ. κ. ἁ.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀγγούρι.

1) Μικρὸς σικυὸς κοιν.: Φρ. Τοῦ βγήκε μπροστὰ-τοῦ φύτρωσ' ἐν' ἀγγουράκι (εὐρέθη πρὸ δυσκολίας δυσπερβλή-του) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀγγουρέλλι, ἀγγουρό-πουλλο 1, ἀγγουρούδιν. β) Ὁ μόλις ἀναπτυχθεὶς καρπὸς τῆς πεπονεᾶς, ὁ μικρὸς ὑδροπέπων Σῦρ. (Ἑρμούπ.)

2) Ὁ καρπὸς τῆς καππάρεως Μέγαρ.: Πῆγα τσαὶ μά-ζεψα λίγ' ἀγγουράτσια τῆς κάππαρης. 3) Τὸ ἀγριώχορτον ὑποχοίρις ἢ Κρητικὴ (hypochoeris Cretensis) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) Κέρκ. Παξ. Πβ. ἀγγουρε-λαῖά 2.

ἀγγουραρμιά ἡ, Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἁ.—Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀγγούρι καὶ ἄρμη.

